

De GGS

Op een stengel van het pijpenstrootje zit een forse groene sprinkhaan. Door de droogte in juni is het gras helemaal geel geworden en hij -of zij- valt door de grasgroene kleur erg op. Als ik wat dichterbij kom gaat het dier snel aan de achterkant van de stengel zitten. Doe ik paar stappen opzij dan gaat het dier opnieuw verzitten, zodat het voor mij opnieuw aan de achterkant van de stengel zit. Dat spelletje herhalen we een paar keer. De sprinkhaan is circa acht centimeter lang en is veel te groot om zich achter een dunne stengel te kunnen verstoppen. Maar de stengel biedt toch een beetje bescherming, want een vogel zal de sprinkhaan door die stengel moeilijker kunnen grijpen. Voor de sprinkhaan ben ik kennelijk een vreemde vogel.

Het is een Grote groene sabelsprinkhaan (GGS). Dat “grote” is duidelijk. Het is een van de grootste sprinkhanen van Nederland. Het “groene” is ook duidelijk, al hebben ze op de kop en rug een bruingeel gekleurde baan en kunnen ze ook wel gele poten hebben. Dat het een sprinkhaan is, is ook goed te zien. De enorme achterpoten zijn ruim twee maal zo lang als de andere poten. Maar voor die “sabel” in de naam is wat uitleg nodig.

Hét kenmerk van sabelsprinkhanen is dat de vrouwtjes aan de achterkant van het lijf een grote zijdelings afgeplatte legboor hebben, die in een punt eindigt en meestal een beetje gebogen is. Dat doet denken aan een sabel, vandaar de benaming. Ze leggen met die sabel dus hun eitjes in de grond. Die blijven daar wel twee tot vijf winters voordat ze in een van de volgende jaren in de maand april uitkomen.

Door mijn katholieke opvoeding had ik het idee dat alle sprinkhanen planteneters zijn. In het Oude Testament immers werd verteld dat God de farao van Egypte met tien plagen dwong om het Israëlische volk te laten gaan. Een van de plagen was een sprinkhanenplaag waardoor alle akkers kaal gevreten werden. Maar dat waren treksprinkhanen en die eten planten. De GGS is een van de sprinkhanensoorten die vooral insecten eet. Wat verder opvalt zijn de grote vleugels. Dan zou je verwachten dat het goede vliegers zijn, maar als ze opvliegen ploffen ze meestal een meter of tien verder al weer in het gras of een struik neer.

Op Landgoed De Utrecht kun je de GGS tegenkomen in de heide, ruige graslanden en struiken. Vooral op plekken die door plaggen, maaien of andere natuurbeheermaatregelen enkele jaren eerder verstoord zijn.